

Štvrtá adventná nedeľa

18. december 22

Iz 7, 10 – 14; Mt 1, 18 – 24

Milé sestry a bratia v Kristovi

Z minulosti si pamätáme, že obdobie pred Vianocami kedysi nebývalo také honosné. Možno v tomto roku to našťastie nie je až také intenzívne, ale v skomercializovanom advente sa na nás zovšadiaľ hrnú koledy, vianočná atmosféra, výzdoba - takže niekedy je toho až priveľa, niečo na spôsob príliš presladenej torty (keby sme zostali v intencii najpopulárnejšej slovenskej tv show).

A tak by sme si mali dnes pripomenúť, že skutočné Vianoce znamenajú niečo iné. Vianoce vlastne ani nie sú najdôležitejším cirkevným sviatkom celého roka (tými sú Veľkonočné sviatky), hoci pre väčšinu z nás sú tým najmilším. Čo sú Vianoce, k čomu nás vedú? Podstatu Vianoc nehľadajme v maštálke, ani v plienkach novorodenca. Vianoce nám naznačujú, že cez ne, cez Ježišovo narodenie, sa kríži cesta nás ľudí, náš príbeh s božím svetom. Boh sa priblížil k človeku, k svetu.

Vianoce sú tak symbolom. Symbolom, ktorý oslovuje náš život. Aj my si často uvedomujeme krehkosť života, otázky, ktoré nám život a okolitý svet kladú. Mnohé nás v dnešnom svete, znepokojuje – preto aj my hľadáme niečo, o čo by sme sa mohli oprieť. Hľadáme niečo, čo by nám mohlo priniesť viac nádeje. V podobnej situácii boli kedysi aj Izraeliti. Aj oni potrebovali na svojej púti za budúcnosťou znamenie nádeje. O jednom takomto znamení hovorí aj dnešné prvé čítanie. Prorok Izaiáš v ťažkých časoch povedal kráľovi Achazovi, že panna počne a porodí Syna a dá mu meno Emanuel – s nami je Boh. Muselo to byť pre kráľa i národ zvláštne znamenie. Panna počne a porodí Syna. Zaznievalo v tom niečo magické i tajomné. Ale ako znamenie sa to zdalo byť málo útešné v biednej situácii, v ktorej sa národ nachádzal. A predsa nakoniec toto znamenie prinieslo ľuďom, národu i ľudstvu dobro. Nie to magické, ale to, že v tomto dieťati sa naozaj stal Boh bližším človekovi. V ňom sa k človekovi priblížilo niečo z tých božích hodnôt – pravda, láska, pokoj, dobro. Kristus sa naozaj stal znamením, ktoré pohlo ľudstvom a jeho dejinami.

Možno my si to už celkom neuvedomujeme, pretože často nám chýba schopnosť vnímať celok života. Nevieme už vnímať život – ten osobný, ale aj život celkovo - ako príbeh, ktorý píšeme svojimi skutkami, aj svojimi slovami. Nevieme sa započúvať do celku tohto príbehu. Príbehu, ktorý sa skladá zo slov, pričom slovo je niečo viac ako zhluk samohlások a spoluhlások. Slovo je to čím oslovujeme tých druhých, slovom vstupujeme do dialógu so svetom, so životom s druhým človekom.

Na to nesmieme zabudnúť v dnešnom svete, v ktorom sa dôležitejšími stali skôr zrkové vnemy, teda to, čo vidíme na obrazovkách našich prístrojov. Obrazy sa stali pohodlnejšími ako slová, obrazy nevyžadujú skutočnú komunikáciu, stačí, aby sme boli divákmi. Preto sa aj čoraz viac uzatvárame do seba. Tými najdôležitejšími slovami sa dnes paradoxne stali spotrebné značky – zároveň im nechýba ani obrazové znázornenie – logo. A my v našom živote pomaly zabúdavame na to, že najdôležitejšou úlohou slova nie je predať, ponúknuť tovar, ale preklenúť most k druhému človekovi. Osloviť druhého človeka, dotknúť sa ho. To nám chce pripomenúť dnešná posledná predvianočná nedeľa. Spomína oslovenie – alebo ak chceme biblicky – znamenie: kráľa Achaza, Jozefa, Márie a nakoniec aj nás. Oslovenie na ktoré oni reagovali svojim životom, na ktoré aj my reagujeme, alebo aj nie, svojim slovom, svojimi skutkami, novou nádejou.

Nenechajme sa teda v tomto predvianočnom období premôcť nostalgiou, ale vydajme sa aj my na cestu za skutočnými Vianocami, ktoré sa do nášho života zapisujú svojim príbehom, oslovením. Tým oslovením, na ktoré aj my by sme mali odpovedať svojim slovom – svojim životom, svojimi skutkami.

Viliam Arbet